

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 6 ภาค ชิวประวัติ

เรื่อง เทพวัดอัมพวัน
โดย พระครูภาวนาวิสุทธิคุณ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมุนี

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

เทพวัดอัมพวัน พระภาวนาวินสฺวฤทธิคุณ

ที่วัดอัมพวันมีเทพให้ปกปักรักษาและทำการช่วยเหลือในการต้อนรับสอนกรรมฐาน คนที่เคยเป็นญาติ หรือมีบุญเท่านั้น จะสัมผัสได้

มันเป็นเรื่องอัศจรรย์เมื่อครั้ง สปข. พาคครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ มาอบรมที่วัดอัมพวัน มีครูใหญ่แก่ ๆ กลุ่มหนึ่ง ๔-๕ คน อยากจะดื่มน้ำชาร้อน ๆ แต่พวกเด็ก ๆ ที่วัดชอบเอาน้ำชาไปใส่น้ำแข็ง ครูกลุ่มนั้นไม่ชอบ

ปรากฏว่า **นายห้างทองย้อย ออกไปต้อนรับเอาน้ำชาร้อน ๆ ไปเลี้ยง ใส่น้ำร้อนชงชาแบบมาบวงสรวงตอนสร้างโบสถ์ มาด้วยกัน ๓ คน** พอต้อนรับเสร็จก็เดินออกไป

ครูกลุ่มนั้นก็เดินออกไปถามพระที่เมรุว่า เห็นคน ๓ คนออกไปทางนี้ไหม พระก็บอกว่าไม่มี ไม่มีใครอยู่ที่นี้ เขาพากันเดินต่อมาถึงศาลาบำเพ็ญกุศล เป็นรูปอยู่ที่ศาลา ก็เลยชี้ให้ดูว่า **คนนี่นี่เองที่นำน้ำชามาเลี้ยง** คนเรตายไปแล้วต้องเกิดเลย อาจเป็นเปรตหรือสุรกายหรือเทพ บางคนไม่เข้าใจนึกว่าเป็นผี เดียวนี้เขาเป็น **เทพอันศักดิ์สิทธิ์** ไปแล้ว

นายห้างทองย้อย ชโลธร สมัยเมื่อมีชีวิตอยู่ ได้ร่วม**สร้างอุโบสถหลังใหม่ และสร้างพระประธานองค์ใหญ่ ประดิษฐานอยู่ในโรงอุโบสถ** มีชื่อว่า **“หลวงพ่อชโลธร”** พระประธานองค์เล็กเป็นพระประธานเก่าแก่มาตั้งแต่อุโบสถหลังเดิม มีชื่อว่า **“หลวงพ่อลำเจ็พผล”**

อาตมาทราบว่า **นายดำ วานิช** อยู่ที่ปากบาง มีภูมิลำเนาอยู่กับนายห้างทองย้อย จะต้องช่วยเหลือกันต่อไป อาตมาบอกนายห้างทองย้อยว่า ให้นายดำ วานิช ขับรถให้ และบอกว่า **“ใน ๗ วันนี้เป็นต้นไป นายห้างอย่าขับรถเองเป็นอันขาด” สติมันบอกว่านายห้างทองย้อยจะต้องถูกรถชนตาย**

นายดำ วานิช พ่อแม่เป็นลาวพวน อยู่บ้านโพธิ์คา มีหนี้สิน นำนาไปจำนองจำนำหมด **พอดิ เสธ. วสันต์ พานิช** เป็นลูกศิษย์วัดนี้ มีหน้าที่จัดคนไปรบที่เวียดนาม อาตมาเคยฝากลูกของยายที่บ้านเหนือ ชื่อโก๊ะ ให้ไปรบที่เวียดนามด้วย

นายดำ วานิช เป็นคนจีน ขับรถให้คนที่ปากบางบ้าง มาขับให้อาตมาบ้าง เขาก็มาเล่าให้ฟังว่า **“หลวงพ่อผมนอนจ้ง มีที่นา พ่อแม่ก็นำไปจำนำหมด ไม่มีเงินจะไปใช้เขา”**

อาตมาก็นึกขึ้นได้บอกว่า **“พรุ่งนี้ เตรียมตัวไปซื้อมรดกที่จังหวัดกาญจนบุรี แล้วไปรบที่เวียดนามต่อไป”** พอดิ เสธ. วสันต์มาที่วัด จึงพูดกับเสธ. ให้ถอนนายโก๊ะออก ใส่นายดำ วานิชแทน เพราะนายดำ วานิชเคยเป็นทหารมาแล้ว รุ่งขึ้น คณะทหารก็บินไปเมืองกาญจนบุรี ฝึกแล้วบินต่อไปเวียดนาม ไปอยู่เวียดนาม ๒ ปี ได้เงินมาไถ่ที่นาให้พ่อแม่หมด ถึงเวลาแล้วที่นายดำ วานิชต้องไปอยู่กับนางห้างทองย้อย ไปดูแลตอนนายห้างเจ็บป่วย นายดำ วานิช กลับจากเวียดนาม มีเงินทองมากมาย เหล้าไม่ดื่ม บุหรี่ไม่สูบ เครื่องยนต์กลไกเก่งมาก เขาใถ่มาเสร็จจะไปอยู่กับพี่ชายที่กรุงเทพฯ ไปทอดป่าทองโก๊ะขาย ถ้าอาตมาไม่มีบุญคุณกับเขา ไม่มีทางที่จะยึดเขาไว้ได้

อาตมาเรียกนายห้างทองย้อยมาและบอกว่า นายห้างอย่าขับรถนะ แล้วบอกนายดำ วานิช ให้ขับรถให้นายห้างทองย้อย เขาก็เชื่ออาตมา นายห้างดีใจใหญ่ นั่งสบายเลย เป็นผู้จัดการธนาคารกรุงไทย มีโรงสี ๒ โรง โรงน้ำแข็งใหญ่ ๑ โรง ในที่สุดวันนั้นถึงคราวตาย คุณนายสมชายลืมนที่อาตมาสั่ง ให้นายดำ วานิช ขับรถตู้ไปกรุงเทพฯ ไปซื้อต้นไม้เอามาปลูก นายห้างทองย้อยอยู่บ้านคนเดียว

พอดิมีโทรศัพท์เชิญชวน ให้ไปเป็นกรรมการแข่งเรือยาว นายห้างตอบตกลง ลืมที่อาตมาสั่งไม่ให้ขับรถ จัดแจงแต่งตัวใส่สูท **ขับรถเบนซ์ออกไป**

เวลา ๒ ทุ่ม หมดอายุ รถเหล็กบรทุกดินของชลประทานจอดขวางทางอยู่ นายห้างไม่เห็น ขับความเร็ว ๑๒๐ กม./ชม. ไม่ได้เบรคเลย **ชนท้ายรถตุ้ม!** ล้อเคลื่อน ปีนึกหาย แต่ยังไม่ตาย ความจริงต้องตายตอนนั้น

เหตุที่ยังไม่ตายเดี๋ยวนั้น เพราะ**อาดินสสร้างโบสถ์ สร้างพระประธาน** ยังให้อยู่อีก ๓ ปี ต้องการให้เปลี่ยนโรงสี โรงน้ำแข็งให้ลูกต่อไป

นายห้างไปรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล ๓ ปี ก็นึกขึ้นได้ว่า **“หลวงพ่อกับ ผมคิดจะขายเครื่องโรงน้ำแข็งทั้งหมด สั่งเครื่องใหม่มาจากเยอรมัน และก็เปลี่ยนโรงสีให้สีขาวได้มากขึ้น พอเปลี่ยนเสร็จ ก็ตายพอดี**

ตอนที่นายห้างทองย้อยเจ็บหนัก อาตมาไปเยี่ยม พอเห็นคอยังช้ำ อาตมาก็ยกบอกว่า **“นายห้างทองย้อย ทำไม่ถึงเป็นเช่นนี้ สร้างโบสถ์ สร้างวิหาร สร้างพระประธาน ทำบุญก็มาก ต้องมาโดนหัว ถ่วงคอ เป็นอัมพาต เพราะอะไร”**

อาตมาดูกรรมฐาน **กิดหนอ กิดหนอ เวรกรรมตามสนอง** บอกมาทันทีว่า สมัยเมื่อนายห้างยังเป็นหนุ่ม ขับเรือรุ่งเรืองชโลธรโยงเรือวัวเรือควาย จากปากน้ำโพถึงกรุงเทพฯ

พอถึงตำบลบ้านเป้งก็จอด เพราะติดพันลาวบ้านเป้ง พวกญวนอยู่คนละฝั่ง (ใต้วัดอัมพวัน) นำเตามาขายให้จึงนำเตามา แกล้มเหล้า **นายห้างเป็นคนทุบเตาเอง ใช้ไม้แห่ปากเตาแล้วดึงหัวออกมาตีปอก!**

พอเล่าเสร็จ นายห้างร้องไห้เป็นลมพับไป ฟันขึ้นมากก็บอกว่า **จริงครับหลวงพ่ ผมลืมไปแล้ว ผมทุบเตาเป็นร้อย ๆ เวลาเรือโยงกลับมาแล้ว ก็มาค้างบ้านเป้ง ที่บ้านเป้งมีวิกลึก วิกหนึ่งสมัยเก่า**

บ้านญวนอยู่ปากโน้น บ้านลาวอยู่ปากนี้ คนญวนพอรู้ว่าเรือลำนี้มากก็เอาเตามาขายให้เป็น ๆ ดึงหัวออกมาทุบปอก! คุณนายและพวกลูก ๆ ไม่รู้เรื่องหรอก

พูดแล้วนายทองย้อยก็สะอึกสะอื้น บอกว่า **“หลวงพ่อกับ ผมรู้อย่างไรนี้ ตอนผมเป็นหนุ่ม ๆ หลวงพ่อยุ่ที่ไหนก็ไม่รู้”** ตอนนั้นอาตมาก็ยังไม่ได้บวช สติมันบอก ถ้าสะสมไว้นานจะออกมาในรูปแบบนี้

แม่กาหลง

แม่กาหลงนี่ก็เป็นเทพ แต่ก่อนนี้เป็นเปรตมากับภักที่วัดนี้ มานั่งเจริญกรรมฐานกลายเป็นเทพทันที

มีเรื่องเกี่ยวกับแม่กาหลง **ไปช่วยญาติทางภาคเหนือให้พ้นจากการฆ่าตัวตาย**

เรื่องมีอยู่ว่า ครอบครัวยุคหนึ่งฐานะร่ำรวยมาก อยู่กันมานานจนลูกโตเป็นหนุ่มเป็นสาว สำเร็จปริญญาตรี ปริญญาโททั้งนั้น ต่อมาสามีไปมีภรรยาใหม่ เกิดมีปากเสียงทะเลาะกัน สามีก็ออกจากบ้านไป ภรรยาที่เคยเสียใจ จะกินยาอะไรก็กลัวไขว่หวังจะฆ่าตัวตาย

พอยกแก้วจะดื่ม มีมือมาปิดแก้วยาหล่นจากมือ

ก่อนที่จะปิด มีความรู้สึกที่เรื้อนหวั่น แล้วเข้าไปปิดบังเลย เขาก็ตกใจว่า เอ๊ะ! ใครมาปิดนี้ รูปร่างสวยเสียด้วย ผู้หญิงคนนั้นก็บอกว่า

“น้อยไป! นีเธอ ไม่น่าจะกินยาตายเพราะเรื่องสามีนิดเดียว มันเรื่องอะไรกัน ถ้าฉันไม่ได้เป็นญาติกับเธอ ฉันไม่มาช่วยเธอหรอก ถ้าฉันลงมาช่วยเธอไม่ทัน เธอตายนะ”

แล้วเทศน์สอนซะ ๑ กัณฑ์ บอกว่า สามีของเธอ กับเธอ มากนละที่ไซ้ใหม่ ขอสรุปใจความให้สั้นว่า จะขอลาละนะ เราจะรีบ ถ้าเธอไม่ไปฆาตกรรมฉัน ฉันก็ไม่มาช่วยเธอ นีเธอเป็นญาติกัน จะไปนะ ขอให้อยู่เย็นเป็นสุขต่อไป

อย่าไปตำสามี อย่าไปว่าสามี ถ้าชินว่าอีก เราจะไม่มาช่วยเจ้าอีก เจ้าคงต้องกินยาตาย หรือผูกคอตายต่อไป เธอน่าจะมานั่งกรรมฐานบ้าง ไม่มีเลย

พอจะไป แม่เลี้ยงก็ถามว่า **อ้าว! เดียว! คุณอยู่ที่ไหน**

ผู้หญิงคนนั้นจึงบอกว่า **“เราชื่อกาหลง อยู่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี”**

.....